

КРИСТАЛ

ФАКТИ ПОДІЙ - ТВЕРДИЙ КРИСТАЛ
ОБ'ЄКТИВНІСТЬ І ПРАВДА НАШ АРСЕ-
НАЛ

Січень 2020

Новини життя 7-А

7-А вшанував пам'ять жертв

Квиток до успіху

Голокосту

27 січня - Міжнародний день пам'яті Голокосту.

Щорічно цього дня ми вшановуємо і згадуємо загибле в 1933-1945 рр. єв-

рейського населення, проводимо пам'ятні заходи. Це страшна трагедія ХХ століття. Україна на державному рівні вшановує жертв трагедії з 2012 року. Генеральна асамблея ООН прийняла 1 листопада 2005 року Резолюцію № 60/7, у якій говориться, що «Голокост, який привів до знищення однієї третини євреїв і незліченної кількості представників інших національностей, буде завжди слугувати всім людям пересторогою про небезпеки, які приховують у собі нена-

висть, фанатизм, расизм та упередження...». Саме цей документ оголосив Днем пам'яті жертв Голокосту 27 січня. В цей день в 1945 році війська 1-го українського фронту увійшли до нацистського табору смерті Аушвіц. Цей табір став у сучасному світі символом нацистських злочинів.

Голокост - це систематичне переслідування і винищення єврейського населення німецькими нацистами та їх союзниками. Цей період тривав з 1933-1945, протягом 12 років померло від 5 до 6 мільйонів євреїв. На території

України було знищено найбільшу кількість євреїв з громадян Радянського Союзу - приблизно половина всіх жертв Голокосту, які були на момент початку Великої Вітчизняної війни громадянами СРСР. Тільки в Ба-

биному Яру, згідно зі звітом зондеркоманди був розстріляний 33.771 єврей. Як оцінили українські дослідники, всього в Бабиному Яру загинуло близько 150.000 євреїв, включаючи жителів інших українських міст і біженців. За іншими даними, загальна кількість убитих 850 000-900 000 євреїв, які жили на території сучасної України.

Важливо пам'ятати ці трагічні події і робити все, для того щоб цього ніколи не відбулось. А гарантія для цього - пам'ять, висновки.

Вшануйте цю дату хвилиною мовчання!

<http://www.memory.gov.ua/news/27-sichnya-mizhnarodnii-den-pamyati-zhertv-golokostu>

Єременко Анна

В цьому випуску:

- 7-А вшанував пам'ять жертв Голокосту
- Чий погрек крапий? 7-А про День погерку.
- Моя поїздка в музей "Фаєтон"
- Випад 7-А в святкування Дня Соборності України.
- Подвиг героїв Крут
- Мій день без Інтернету!
- День ангела
- У грудні є і "НЕСВЯТКОВІ" свята. 7-А вважає важливим про це пам'ятати.
- «Мій квиток до успіху»
- Передвиборча програма кандидата на пост президента

Чий почерк кращий?

7-А про День почерку

Комп'ютери стають все популярнішими, люди постійно користуються електронною поштою, різноманітними месенджерами.

Тому сучасна людина рідше використовує ручки, олівці, звичайний папір для вираження думок. Не виключено, що через якийсь час ми просто забудемо, як писати листівки, листи від руки. А чи знаєте ви, що є справжнє свято рукописного тексту?

Щорічно в усьому світі прийнято відзначати День почерку, який також називається Днем рукописного тексту.

Це свято було засновано, щоб нагадувати людству про таку унікальну явище як ручна писемність. Люди повинні розуміти, що почерк кожної людини є по-справжньому неповторним. Ініціатором свята виступила Асоціація виробників, що пишуть.

Асоціацією був проголошений день, коли він почав святкуватися, а саме 23-го січня. Цікаво, що саме в цей день, в 1737 році з'явився на світ видатний американський діяч Джон Хенкок, який розписався першим на Декларації Незалежності.

Мистецтво ручного письма активно розвивалося протягом багатьох тисяч років. Багато мислителів намагалися зрозуміти, як пов'язаний характер з тим, як саме людина викладає думки на папері. Власні судження з цього приводу висловлювалися Аристотелем, багатьма італійськими діячами Відродження.

Для того щоб відзначити важливість рукописного тексту і щоб День почерку став для нас традицією, 7-А вирішив влаштувати конкурс.

Учасниками конкурсами стали: Давиденко Поліна, Мелешко Ілля, Калашник Валерія, Чайченко Кирило, Карпенко Марія. Журі - учні 7-А класу. Все було дуже просто, хто акуратніше і красивіше напише фразу «День почерку» той і переможець.

Показавши свої почерки, почалося голосування. Отже, практично одноголосно вирішили, що переможець - Калашник Валерія.

Учням 7-А сподобався цей конкурс!

«Було цікаво, хто ж таки має найкрасивішим почерком в нашому класі.» - прокоментували учні.

Ми вирішили частіше проводити подібні ігри для всього класу.

Калашник Валерія

Моя поїздка до музею «Фаетон»

Я зі своєю сім'єю відвідав музей раритетної техніки під назвою «Фаетон». Автомотоклуб «Фаетон» був заснований в 2001 році. Перший екземпляр майбутньої колекції музею, ЗІС 1944 року, був куплений в 2001 році.

Машина була придбана для реклами будівельної фірми. Однак в 2003 році автомобіль був виведений на парад Перемоги, де сподобався ветеранам і жителям міста, що призвело до ідеї про створення музею.

15 лютого 2008 року в Запоріжжі відкрилася виставка, на якій була представлена значна частина автомобілів з колекцій учасників автомотоклубу

імені Леоніда Хлевного

Фаетон». Автомотоклуб влаштовував виїзні експозиції на свіжому повітрі в День Перемоги, День міста

або День автомобіліста. З 1 грудня 2011 року музей став базуватися в новій будівлі, площею 3 тис. М2, де відкрилася стаціонарна експозиція.

Починаючи з 2012 року в музеї додається по одному залу щороку. У 2018 році в музеї було відкрито сьомий зал.

В кінці 2012 року було відкрито другий зал музею, в якому виставлена техніка та зброя часів Другої світової війни. Це було 25 січня саме на Різдво Христове. Там було багато раритетних машин, іграшок часів СРСР. Військова зброя та форма, телевізори і навіть історія Запорозжя

!«Мене це вразило, також там були іномарки 20 століття і старіше, наприклад:

Опель, Мерседес і т.д., але більше мене вразила марка Rolls - Royce! Це неймовірно! »- ось такі емоції

я відчував на той момент.

На стінах були різні ГОСТ номери.

Перед входом є кафе і в ньому біля стінки стояв радянський автомат з газованою водою! А в фойє можна було купити якийсь сувенір.

Відмінне місце для відпочинку і класних екскурсій.

Чайченко Кирило

Внесок 7-А в святкування Дня Соборності України.

22 січня — велике свято єдності українського народу - День Соборності України.

Трохи з історії цього свята. Вперше День Соборності України відсвяткували в 1939 році в Хусті. Тоді це місто було столицею Карпатської України - чехословацької автономії. 30 000 осіб 22 січня зібралися під синьо-жовтими прапорами, щоб вшанувати і нагадати про події на той час 20-ти річної давності. Ще одним гучним проявом волі нашого народу до єдності і свободи стала «живий ланцюжок» мільйонів в той час «радянських» українців від Києва до Львова 21 січня 1990 року. З тих пір в Україні «живі ланцюжки» створювалися ще не раз і вже стали традицією в день єдності.

А офіційно святкувати День Соборності в Україні почали тільки в 1999 році після указу президента Леоніда Кучми.

Тепер щороку в цей день всі українці на державному рівні відзначають важлива історична подія, що відбулася в 1919 році - проголошення Акта злуки Української Народної Республіки і Західноукраїнської Народної Республіки.

Погляд сучасних школярів на це свято такий: «Не дивлячись на всю складність нашого шляху до Соборності, тепер ми єдині.

Ми хочемо яскраво святкувати цей день, тому що ми за єдність України »- заявляють учні 7-А класу ЗНВК№19 м.Запоріжжя.

Саме тому вчора на уроці історії ми провели дуже веселу вікторину. У журі були Гринь Віолетта і Калашник Валерія.

Ми поділилися на дві команди, першим дуже важливим пунктом було для команд придумати свої назви. Чому важливим? Тому що це показує, як школярі пов'язують себе і Україну. Після недовгих роздумів команди сказали свої назви — перша «Козаки», а друга - «Запорожці». Як бачите наш клас пишається історією рідного краю.

Почалася наша вікторина, звичайно ж, з невеликої розминки. Командам задавалися легкі питання, щоб, так би мовити, «розігріти» наших учасників.

Ось і перша станція

Завданням конкурсу таке: треба було записати дати відомих свят. У підсумку команда «Запорожці» впевнено лідирувала.

Друга станція - «Народні свята». Просто потрібно було розставити свята в порядку дат їх святкування.

Третя станція «Географія України».

Хлопцям називали приблизну довжину річок України, площа всієї України, висоту гір і т.д. Завдання сказати більше або менше названого числа довжини, площі або висоти наших пам'яток.

Далі був не менш цікавий конкурс “Угадай історичну постань”: задавалися питання про наших знаменитих українців: пи-

сьменників, президента, космонавта ... Цей конкурс і став заключним етапом нашої вікторини. Журі, яке весь цей час фіксували результати конкурсів, досить швидко підраховували бали і оголосили результати.

Перемогла команда «Козаки».

Незважаючи на поразку, команда «Запорожці» бурхливо раділа перемозі своїх супротивників. Відчувався справжній дух єдності.

Наше святкування Дня Соборності України пройшло дуже весело, всі залишилися задоволені. Адже святкування Дня Соборності - внесок в єдність України.

Також дякую класному керівнику Тетяні Павлівні за проведений захід.

Калашник Валерія

Подвиг героїв Крут

29 січня кожного року ми згадуємо подвиг героїчних українських військових та юнаків в бою під містечком Крути, який відбувся у 1918 році. На класній годині ми розглянули хроніку подій та проаналізували причини і наслідки поразки. Пропонуємо вам дізнатися факти про легендарний героїчний вчинок українців, які підготовані на основі інформації істориків з Українського інституту національної пам'яті.

1. На початку січня 1918 року більшовики встановили контроль у Харківській, Катеринославській та Полтавській губерніях та розгорнули наступ на Київ. Наступ більшовицькі війська вели двома групами: одна вздовж залізниці Харків-Полтава-Київ, друга – у напрямі Курськ-Бахмач-Київ.

2. Центральна Рада УНР у своєму підпорядкуванні мала окремі частини колишньої російської армії, що були українізовані, а також сформовані із добровольців підрозділи, серед яких варто назвати курінь Січових стрільців на чолі з Євгеном Коновальцем, загони вільного козацтва, та сформований Симоном Петлюрою Гайдамацький Кіш Слобідської України. Саме добровольці і стали опорою Центральної Ради.

3. 24–27 січня 1918 року запеклі бої розгорнулись за станцію Бахмач. Оборона цього міста є однією з героїчних і маловідомих сторінок в історії визвольної боротьби українського народу.

4. Українські війська змушені були залишити Бахмач і відступити до станції Крути. На підкріплення українських частин в Крути було направлено Першу Українську юнацьку (юнкерську) школу

ім. Б. Хмельницького у складі чотирьох сотень (400–450 курсантів та 20 старшин (офіцерів)). До юнаків школи приєдналась перша сотня (116–130 осіб) новоствореного добровольчого Помічного Студентського куреня січових стрільців. Переважна

більшість студентів не мала достатньої військової підготовки, студенти були погано озброєні. До курсантів юнацької школи, студентів і гімназистів

приєдналося ще десь до 80 добровольців з підрозділів місцевого Вільного козацтва із Ніжина

5. Загалом, за різними підрахунками, у Крутах 29 січня 1918 року перебувало від 420 до 520 українських вояків і юнаків та студентів, які мали на озброєнні до 16 кулеметів та одну гармату на залізничній платформі.

6. Впродовж усього дня вони вели бій за станцію з більшовицькими військами загальною чисельністю (за твердженням більшості джерел) понад 3000 осіб, в їх числі 400 балтійських матросів. Усі добре озброєні і з артилерією.

7. Після запеклого багатогодинного бою, користуючись присмерком, українські війська організовано відступили зі станції Крути до своїх ешелонів. 27 студентів та гімназистів, які знаходилися у резерві, під час відступу потрапили у полон. І наступного дня ці 27 героїв були розстріляні або замордовані. Згодом їх поховали на Аскольдовій могилі у Києві.

8. За сучасними підрахунками втрачено українських військ під Крутами оцінюють у 70–100 загиблих. Серед них – 37–39 вбитих у бою та розстріляних студентів і гімназистів. На сьогодні відомі прізвища 20 з них. Це студенти Народного

університету Олександр Шерстюк, Ісидор Пурик, Бороzenко-Конончук, Головащук, Чижев, Сірик, Омельченко (сотник); студенти університету Св. Володимира

Олександр Попович, Володимир Шульгин, Микола Лизогуб, Божко-Божинський, Дмитренко, Андріїв; гімназисти 2-ї Кирило-Мефодіївської гімназії Андрій Соколовський, Євген Тернавський, Володимир Гнаткевич (з 6-го класу), Григорій Піпський (галичанин), Іван Сорокевич (з 7-го класу), Павло Кольченко (прапорщик), Микола Ганкевич (з 8-го класу).

9. Втрати більшовицьких військ під Крутами були значними, сягали тільки вбитими 300 вояків.

10. Затримавши ворога на чотири дні, київські юнаки дали змогу укласти Брест-Литовський мир, що de-facto означав міжнародне визнання української незалежності.

Пропонуємо вам подивитися художній історичний фільм знятий українськими режиссерами під назвою «Крути 1918».

Ми слухали та дивились про історію бою з найдрібнішими подробицями, а по шкірі у нас «бігали мурашки». Героїзм людей в той час, вражає до сих пір, і зараз в нашій країні повторюються ті далекі події. Минуло стільки років, але забути про цю дату не дозволяє совість. 7-А закликає людей вшанувати важливу дату в історії України.

<http://m-ukraine.com/357-10-faktiv-pro-biy-pid-krutamy-yaki-povynenznaty-kozhen-ukrayinets.htm>

Калашник Валерія

Мій день без Інтернету!

Всім привіт! Мене звуть Марія Карпенко. Я балотуюся в президенти від 7-А класу, і хочу торкнутися, на мій погляд, дуже важливу тему для кожного учня нашої школи.

Йтиметься про незвичайне свято. Кожної останньої неділі січня весь світ святкує- Міжнародний день без Інтернету. І відзначають це свято теж незвично.

Відмовившись на цілий день від всіх гаджетів, досить просто провести день з рідними або друзями. Зайнятися можна всім, чим Вам подобається і найкраще на свіжому повітрі.

Кожен з нас занадто багато часу проводить в мережі Інтернет: ми дивимося новини, прогноз погоди, робимо уроки за допомогою Вікіпедії, дивимося без зупинки часто безглузді відео, слухаємо музику. А в цей час реальність живе без нас.

Хочете знати яким насправді в реальній дійсності був цей день? - Це неділя була прекрасним і сонячним.

Мій день без Інтернету пройшов з користю. Я провела час з батьками на свіжому повітрі. Нарешті взялася за ті справи, на які вічно не вистачало часу.

Провела час з тваринами. Почала читати нову книгу. У день "без Інтернету" я зрозуміла що, сидячи в телефоні, ми можемо так бездарно «просидіти» все своє життя. Моя позиція як кандидата в президенти школи наступна: в школі дуже багато учнів даремно занадто багато користуються гаджетами. Адже це може згубно позначитися на наше Майбутнє. Потрібно зробити так, щоб перспективи кожного з нас виявилися в наших власних руках і не залежали від пристроїв, що затягують нас у віртуальну реальність з усіма її ризиками і небезпеками.

Кожен з нас мріє добре жити і бути успішним. А це означає, що кожен з нас повинен правильно розпоряджатися своїм часом.

А що ж відбувається зараз? Багато, будемо чесними з собою, «сидять» в телефоні не тільки на перерві, але навіть під час уроків. Подумайте просто над тим, що така модель поведінки - це неповага до вчителя, до школи, до можливостей, які надані нам сьогодні, щоб розвиватися, рости, опановувати знання. Чи вміємо ми поводитися в суспільстві? Чи навчилися ми цінувати працю вчителів? Чи хочемо оволодіти мистецтвом управління своїми бажаннями? Чи будемо надалі виховувати в собі вольові якості, здатність до самодисципліни? Це не пусті питання. Адже від нашої позиції, від бажання вдосконалюватися залежить чи станемо ми успішними людьми в майбутньому. Я вважаю, принципово важливо всім нам вчитися розділяти відпочинок в Інтернеті і ту частину свого життя, від якої залежить наш інтелектуальний і культурний зростання.

Якщо ми хочемо для кожного з нас і для всіх нас успішного майбутнього, доведеться розбиратися з усіма цими проблемними питаннями.

До речі, можна почати з малого. Наприклад, приділити увагу молодшим класам. Ми готові проводити на перервах для них рухливі ігри, вікторини, захоплюючі конкурси, щоб самим забувати про телефонах і зробити так, щоб малюки теж хоч ненадовго забували про свої гаджетах. **Карпенко Марія**

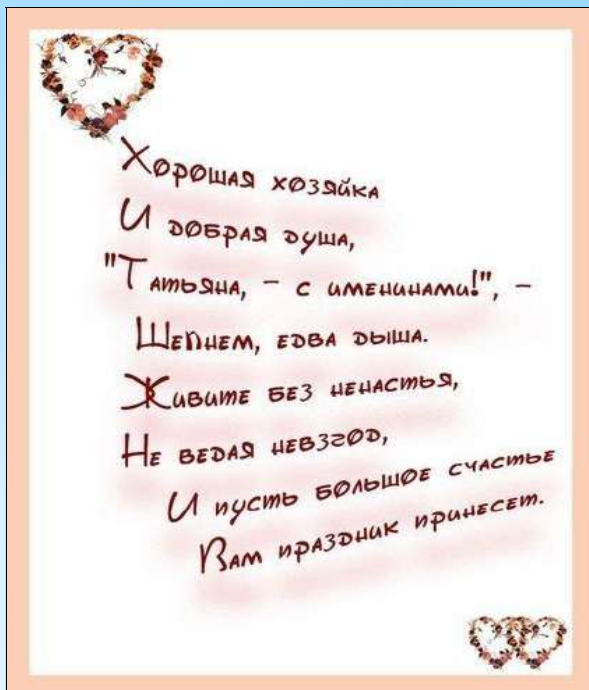
День Тетяни

Я хочу від імені 7-А класу від щирого серця привітати всіх вчителів, обслуговуючий персонал, учениць і матерів Тетян нашої школи з Іменинами! Дата святкування Тетяниного дня обрана не випадково. Його почали відзначати ще в далекому III столітті в пам'ять святої мучениці

Татіани. І події з все днем пов'язані далеко не святкові. Свята мучениця Свята Тетяна проживала в Італії в II-III століттях. Дівчина була з багатого і знатного

роду, отримала гідну освіту і виховувалася в дусі християнства. А після досягнення повноліття дала обітницю цнотливості.

Калашник Валерія

День Олени

День Олени відзначається кілька разів на рік, в тому числі День ангела Олени 2020 святкується і 28 січня - на честь великомучениці Олени.

Іменини 28 січня церква відзначає в честь великомучениці Олени - однієї з покровительки власниць цього імені. У році 10 днів, на які випадають іменини, все в честь різних Олени.

Вважається, що відзначати потрібно не все дати поспіль, а тільки

ті, які ближче до дати народження. Так можна визначити свою святу покровительку. Великомучениця Олена, яку згадують 28 січня, відноситься до тисяч подвижників, відомості про яких повністю загубилися в століттях, вціліло лише її ім'я в календарях. Відомо, що її батько Алфей був апостолом від сімдесяти (учні, яких Христос набрав в останній рік земного життя) і загинув за віру.

Від 7-А класу ми вітаємо всіх Елен з цим чудовим святом!

Ми вітаємо наших вчителів: Кокорін Олену Миколаївну, Маямсіну Олену Миколаївну, Мацакову Олену Василівну, нехай Ваше життя буде яскравим і сонячним!

Що стосується моїх родичів, мою маму звати Олена. **Калашник Валерія**

У грудні є і "НЕСВЯТКОВІ" свята. 7-А вважає важливим про це пам'ятати.

Грудень - це перший зимовий місяць і час веселих новорічних свят.

Але для нашої сім'ї цей місяць особливий не тільки тому.

14 грудня ми відзначаємо я б сказав НЕСВЯТКОВІ свято.

Всі вже здогадалися, ж уже 14 грудня пам'ятна дата для всі-

єї України - день вшанування учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Друга назва свята - «день ліквідатора».

Трохи історії.

26 квітня 1986 року на Чорнобильській атомній електростанції сталася САМА ВЕЛИКА В ІСТОРІЇ ЛЮДСТВА ТЕХНОГЕННЕ КАТАСТРОФА - чорнобильська аварія.

І тільки завдяки самовідданості ліквідаторів наслідків катастрофи, багато з яких заплатили за це життями і здоров'ям, аварія була локалізована.

Будівництво саркофага над зруйнованим енергоблоком було закінчено 30 листопада 1986 року.

А 14 грудня 1986 року, через два тижні, в газетах опублікували повідомлення про те, що саркофаг над ЧАЕС прийнятий в експлуатацію (тобто повністю готовий і захищає).

Дата публікації стала тим днем, коли всі змогли зітхнути спокійно.

Мій дідусь - ліквідатор. Він був теж серед тих, хто поїхав в атомне «пекло».

Дідусь дуже не любить розмовляти на цю тему, хоча завжди щиро радіє, коли ми його вітаємо.

Але в цей раз мій дідусь погодився дати інтерв'ю кореспондентам газети «Кристал».

- Вікторе Олександровичу, якби Ви знали як це небезпечно, Ви б поїхали ліквідувати катастрофу?

- «Нас ніхто не питав. Тоді не можна було ні ховатися, ні «косити», ні відкупитися, не було ніяких лазівок. Повістка прийшла - йдеш до військкомату, проходиш комісію 3-4 дня. Припустимо відмовився їхати - тобі дали довідку. Друга повістка прийшла - проходиш комісію. Припустимо ще раз відмовився - довідку дали. На третій раз відмову - довідку не дають. А це звільнення за прогули. Раніше спробуй в трудову прогули отримати! Майбутнє твоє закінчено! »

- А скільки Вам тоді було років?

-«Мені було 29. Я на ЧАЕС був 47 днів. Я на самому атомному реакторі не був. Розподілили на АРУ (автоматичне распред.устройств). Це десь 200-300 метрів від станції. Тоді вже бетон залили. Бачили на платині багато стовпів та там дроти? І там такі ж. Ми під ними землю знімали.

-Це як?

- «Потрібно було вручну зняти 1 метр шару землі. Викопати і винести. Потім нову землю завозили, і ми «стелили».- **А куди заражену землю вивозили?**

- «Закопували. Рили траншеї, висипали туди заражену землю і закопували. Так, щоб над зараженою землею був шар 2 метри нормальної землі. »

- А скільки годин Ви працювали?

- «Біля самої станції 2 години в день. Не більше. Ми змінами працювали. 1й день вивозили по селах, ніч спиш, 2е добу на пост - чергування на дорогах, вранці змінився, до обіду поспав і до станції з 13:00 до 15:00 або з 15:00 до 17:00. »

- А що Ви в селах робили?

- «В селах теж землю знімали, але півметра. Пройшовся з приладом. Де фонить - на півметра потрібно знімати. Приміщення міняли для жителів сіл. Старі заражені будинку зносили, а з нового матеріалу будували. Прикро було ставлення місцевих жителів. Ми ж людям міняли будівлі для житла. А бабусі пристануть «Синку, ну віднеси сарай. Він же фонить. А як я сама це зроблю. »Допоможеш - а потім на тебе скаргу. Везуть новий лісоматеріал. Йдемо цієї бабусі відбудовувати новий сарай. А нас то ганяють. І сильно начальство ганяє. Навіщо так робити?"

- -А на дорогах пости навіщо були?

- "Ну як? Припустимо рівень радіації до 0,4 рентгена. От ми на шляхах і стояли: машини запускали, а при виїзді перевіряли на радіацію. Якщо заражена - відправляли на мийку. ДДА - дезінфекційний душовою апарат. Він паром обробляв. Чи не прибрала радіація - ще раз пропарюють. Не прибрав - машина йде в могилу. Від ЧАЕС в радіусі 10 км наші пости по дорогах, далі в радіусі 20 км стояли міліцейські пости, а в радіусі 30 км - офіцери і «доблесна» армія. Ось так нас в саме «пекло» і кинули, а зараз з цим ніхто навіть не вважається. Буває відчуваєш всередині образу. Все-таки кожна людина має права і не може бути витратним матеріалом. »

- А як це було? Як це бути опромінені?

«Якщо радіацію ловиш - кашель божевільний без зупинки і головний біль. І нічого ти не зробиш, таблетки не допомагали, і в цьому випадку і не було особливо ліків. Є неможливо. Нас добре годували. Я в армії служив, у

мене є з чим порівняти. І м'ясо привозили. І порції великі були, і різноманітність. В їдальні за столами майже нікого немає. Тому як після 2х годин біля станції так кашляєш, що тебе вивертає. У нас біля столових стояли баки для вмісту шлунка. Ми все що з'їли в цих баках і залишали. Так що простіше було взагалі не є. Ми говорили: «Радика за хвіст схопив». А потім день-два - організм справляється. »

А потім наслідків були?

- «Високий тиск, інфаркт, інсульт, клінічна смерть. Ну, хоч живий. Дуже багато хто віддав життя. »

-А куди поділи заражені речі, наприклад, автомобілі?

«Все закопували. Викопували траншею 3 метри глибиною. Поставили в ряд машини, по ним танк пройшовся. Так 3 шари і закопуємо. І одяг нашу також. Знімали все до гола, на купу скинули, приладом пройшлися - радіація, значить на мийку. Теж випарювали. Якщо радіація не прибрала - закопували на 2 метри. Страшне час тоді був. Місцеві жителі викопували і носили заражену одяг. Фуфайки в основному. Уявляєте 2 метри викопати? Це не ложкою махати. Продавали все що у них могло бути продано. Але ми ж не закопували просто так. Так тоді стали хлором заливати в траншеї. »

- Страшно було?

- "Ну як сказати? А куди діватися було те? І потім, ми ж людям допомагали. Кому-то все одно довелося б це зробити. Кому-то все одно довелося б померти. Нема про що міркувати. Було і було."

- А хто-небудь намагався втекти?

- «Ніхто.» За найскромнішими оцінками, в ліквідації катастрофи взяли участь не менше 90 000 чоловік.

Уявляєте? 90 000! Це 7,5 стадіонів Славутич-Арена. Це знаєте як у фільмах, коли у кого-то загорівся будинок весь населений пункт при-

ходить на допомогу з відрами, а потім допомагають відбудувати житло. Ось так і цього разу тільки в тисячократно розмірі. 90 000 найкращих людей, з палаючим серцем, героїв поїхали на смерть без права на вибір.

Мені дуже хотілося розповісти історію мого дідуся - Нікуліна Віктора Олександровича. Тому що мій дідусь найдобріший. Він любить жартувати. І завжди розповідає щось смішне. Любить трудиться. Завжди чимось зайнятий. Він хоч і на пенсії, після інфарктів, але все одно працює. Він дуже турботливий. Завжди відгукується допомогти. Постійно приносить нам якісь смаколики і фрукти. Мій дідусь дуже любить готувати. Млинці, піцу, пироги, пельмені, смажену картоплю. Коли я до них приходжу в гості він завжди на кухні готує.

Ось такий він учасник ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. **Мій дідусь - герой!** Як і кожен з 90000 ліквідаторів.

Орест Нікулін

Гороскоп на лютий 2020

Овен (21.03 - 20.04)

Вихор подій закрутить вас так, що ледь вдасться все згадати. Щоб не пропустити щось важливе, робіть позначки в телефоні або блокноті.

Телець (21.04 - 20.05)

У лютому будуть дні, коли вам захочеться опустити руки. Але не йдіть на

поводу у цього почуття, а збирайте всю волю в кулак.

Близнюки (21.05 - 21.06)

Вам слід поберегти свою нервову систему. Чи не заводитеся з півоберту. Постарайтеся зробити все можливе, щоб не повертатися в ситуації, які викликали у складності.

Рак (22.06 - 22.07)

Вам слід дуже жорстко підійти до фінансового питання. Мова не йде про серйозну економію.

Лев (23.07 - 23.08)

Зверніть увагу на своїх маленьких родичів: дітей, племінників, онуків або хрещеників. Постарайтеся в лютому приділити їм якомога більше часу.

Діва (24.08 - 23.09)

Цей місяць пройде для вас під знаком здійснення прохань: як чужих вами, так і ваших іншими людьми.

Ваги (24.09 - 23.10)

Лютий буде дуже плідним як в роботі, так і в особистому житті. Тому ви будете дуже зайняті і вимотує фізично.

Скорпіон (24.10 - 22.11)

Не кажіть неправду. Навіть у дрібницях. Навіть якщо вирішите, що брехня на благо. У підсумку це зовсім скоро може обернутися проти вас.

Стрілець (23.11 - 21.12)

У лютому вашу голову заповняють різні думки. Можливо, ви навіть зіткнетеся з безсонням.

Козеріг (22.12 - 20.01)

Останній зимовий місяць і холод на вулиці повинен компенсуватися теплотою в душі і затишком в будинку.

Водолій (21.01 - 20.02)

Не сприймайте претензії на свій рахунок. Якщо вам будуть робити зауваження, не варто ображатися. Врахуйте їх і постарайтеся виправитися.

Риби (21.02 - 20.03) Поставтеся уважно до свого здоров'я. З хронічними захворюваннями, які можуть раптово потурбувати, боріться негайно.

https://maximum.fm/goroskop-na-lyutij-2020-prognoz-na-cej-misyac-dlya-znakiv-zodiaku_n173096

«Мій квиток до успіху»

Головна тема газети, де учні 7-А класу розкажуть який саме в них квиток до успіху.

Мій квиток до успіху— монтаж

Мене звати- Мелешко Ілля,і я учень 7-А класу, і ним чим не відрізняюсь від своїх однолітків,Я люблю все що повв’язано з новітніми технологіями, інтернетом,комп’ютерними іграми.Також мені подобається дивитися різні відео на Ютуб – каналі. Але мені подобається не тільки їх дивитись,а і створювати.

Що в цьому такого? - скажете ви. -”Хто зараз не може робити відеоролики? Цеж так просто, береш завантажувеш у смартфон програму монтажу,вставляєш в неї,фото і відео, а вона сама змонтує,що треба вирізати- виріже,тому цим займаються майже всі підлітки.”

І воно так і є,в смартфоні і на комп'ютері зараз дуже багато таких програм, які зроблять все,так би мовити - за тебе! Але є такі програми,де без навчання не розібратися. І я ,такий собі- самоучка! І в цьому мені завжди допомагає- Ютуб! Створюю відео я в програмі ”Adobe premier Pro”,а це вже складна, більш професійна програма. Дякую всім блогерам,яки викладають свої вміння на цьому хостингу.

Монтажем відеороликів ,я займаюсь два з половиною роки.З кожним новим відео,я бачу що не стою на місці,Будучи учнем 5 - го класу, Тетяна Павлівна,подала мою роботу,, Кристал- літо прогуляв” на конкурс шкільних медіа,, Різноманіття рідного краю”- тоді моя робота ,не була в трійці переможців,але дуже багато похвальних відгуків було сказано деканами ЗНУ,на користь моєї роботи.

І це стало стимулом,розвиватися далі в цьому напрямку.

А ще мені подобається фотографувати- все що можна: друзів,тварин,дерева,квіти,різні міста,своє місто- Запоріжжя.

в минулому році Тетяна Павлівна подала мої фотороботи на конкурс шкільних медіа “Mediaschool” - де мої роботи ,зайняли друге місце! І це вже вагома перемога!

В цьому році,я вирішив кинути виклик самому собі,і подати на цей же конкурс,і відео,і фотороботи! А чи стану я переможцем в цьому році, нехай вирішить висококваліфіковане журі.

Мелешко Ілля

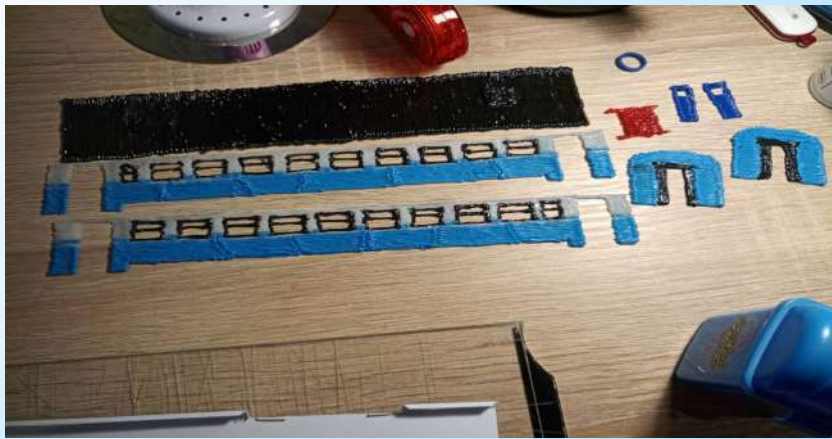
Мій квиток до успіху –

моделювання

У мене є хобі - моделювання залізний доріг. Це дуже копітка робота, яка вимагає уваги та терпіння Я за-

ймаюся цією справою вже 1 рік. Почав я з паперових моделей вагонів, трамваїв і т. д. Зараз я роблю теж з паперу, картону та пластику. Хочу зробити свій макет з / д у мене в гаражі. Це моє улюблене хобі, я його обожнюю. На сьогоднішній день я роблю модель електропоїзда EP2 "Електропоїзди Ризький 2", за номером 978, в масштабі 1: 43, а також модель EP1 "Електропоїзд Ризький 1" в масштабі 1:87 мій улюб-

лений. Загалом хобі моделювання з / д це дуже цікава справа, але тільки потрібно не багато терпіння і все обов'язково вийде.

Чайченко Кирилл

Мій квиток до успіху— журналістика

28 грудня я, Карпенко Марія та волонтери Антоніна Потьомкіна та Олексій Балюта поїхали з подарунками к дітлахам в Оріхівський реабілітаційний центр для дітей від 3-х до 18-ти років.

Як пройшов наш день в центрі я вже писала в статті. Але мені вдалося в той день відчувти себе не тільки волонтером, а ще і журналістом. Я взяла інтерв'ю у директора реабілітаційного центру Пермякової Антоніни Станіславівни.

-Антоніна Станіславівна, скажіть мені, а які діти попадають до Вас в центр?

-Діти, Маша, попадають сюди з неблагонадійних сімей в них всіх дуже важке дитинство, бо найчастіше не потрібні своїм батькам. У нас в центрі є хлопець, якому довелося три дні у холодну пору року ночувати в сараї, бо батьки забули про нього поки гуляли. Якщо казати за всіх, то тут у кожної дитини своя сумна історія.

-Антоніна Станіславівна чи вважаєте ви важкої свою роботу? Я би мабуть не змогла бачити, як страждають діти без батьків.

-А чому ти вважаєш що вони страждають?

Вони в нас веселі, розумні, артистичні ось зараз буде свя-

то, і сама подивишся на них. Важко мені чи ні?Важко! Важко бачити, коли привозять нових дітей, є в них воші, короста, вони як вовчечята, деякі, навіть, розмовляти не вміють, бо ними ніхто ніколи не займався. Або даєш дитині банан, а вона не знає що це таке! Оце важко! А коли бачиш, як вони швидко всьому навчаються, бачиш їх посмішку, тоді розумієш, що не дарма все, не дарма я тут.

-Антоніна Станіславівна, а можете розповісти одну найважку історію, і одну із щасливим кінцем?

-Тоді, я розповім історію в якій є і великий біль і як на мене щаслива кінцівка.

Є в нас хлопчина, мати його страждає на шизофренію, і раз на рік проходить лікування. Декілька днів тому Опікунська Рада прийняла рішення - повернути його матері.

Він поїхав, а за чотири дні його привезла поліція знов до нас. Коли я почула що розповіли поліціанти, в голові було одне- навіщо я його віддавала.

Як з'ясувалося його мати подзвонила в поліцію і сказала що вона його вбила.

Коли примчала поліція і швидка він на щастя був живий.

Його більше матері не віддадуть, подали документи на позбавлення її батьківства. Але в нього батько іноземець, і я маю віру і надію, що він потрібен йому, і невдовзі приїде та забере до себе свого сина. Отака Маша і болюча, і як на мене щаслива історія.

- А скільки в дитячому будинку у Вас дітей всього?

-Це не зовсім дитячий будинок, це реабілітаційний центр. Тому тут немає постійних дітей, когось віддають назад батькам, якщо вони зможуть змінити своє життя, когось навпаки, назавжди позбавляють батьківських прав, і тоді дитину переводять у дитячий будинок, де її зможуть віддати в прийомну сім'ю. Буває дітей забирають благонадійні родичі. Тоді загалом в нас немає постійних дітей, але коли їх віддають батькам, то через якийсь час ті горе-батьки вертаються до свого старого життя, а діти знов потрапляють до нас, і це може затягнутися на роки. А взагалі на даний час в нас 45 дітей, але буває і 50, і 60 дітлахів різного віку.

- Антоніна Станіславівна, я сама ще дитина, в мене є добрі, люблячі батьки, і те що ви мені розповіли назавжди "вріжеться" в моє серце, в мою душу. Коли я виросту і стану мамою, буду самою кращою, самою люблячою мамою! Щоб ніколи—ніколи в житті мої діти не відчували що таке - непотрібність.

-І це, Машуня, дуже добре рішення. Діти потребують батьківської любові щохвилини, тоді вони зможуть вирости - щасливими, успішними людьми. За своїх підопічних я можу розмовляти годинами, але пішли Маша. Зовсім скоро почина-

ється свято Нового Року! Наші діти чекають його, дуже чекають! Зараз вони покажуть всі свої здібності, а ми подаруємо їм щастя.

P.s. Свято Нового Року насправді було дивовижним. Діти співали, танцювали, раділи волонтерським подарункам, яких було дуже багато. Це були і солодкі подарунки, і іграшки для менших діток, і телефони для дорослих дітей. Красиві і теплі ковдри для дівчаток, новий одяг, фрукти, соки, печиво та ще багато інших подарунків. Я бачила як сяяли їхні очі, як вони раділи тому що відбувалось в залі. Мені довелося бачити як Антоніна Станіславівна дивилась на них, як поправляла їх новорічні костюми, як підказувала їм вірші, як брала на руки самих маленьких, як цілувала їх в щічки, я бачила в її очах і очах вихователів любов до кожної дитини.....

До дому я приїхала з відчуттям спокою. Ці діти на даний мить в надійних руках....

Карпенко Марія

Мій квиток до успіху - карате

Кекусинкай - стиль карате, заснований Мусу-тацу Оямой в 1950-х роках. Кекусинкай вважається однією з найважчих і жорстких різновидів карате.

Я ходжу на карате вже 2 роки. Щомісяця у нас змагання в різних містах. Цей спорт дає: витривалість, впевненість, віру в себе, силу, витримку. Я отримувала призи на змаганнях: 1 та 2 місця, грамоти, кубки, медалі. Були у нас і змагання за звання

Європи і України. Наш клуб "Борисфен" розташований в різних частинах міста Запоріжжя та Запорізької області.

Існує наш клуб вже дуже давно. Мені дуже цікаво займатися цим видом спорту. У мене з'явилися нові друзі, досвід в бою, враження від змагань, навички бою і досягнення яких я досягла.

Гурова Анастасія

Мій квиток до успіху - музика

Моє хобі - це музика. Я люблю грати на народному музичному інструменті- бандурі. Бандура-струнний щипковий музичний інструмент. Має овальний корпус і короткий гриф. Я навчаюся в музичній школі в 5 класі. І ось нещодавно 27 квітня 2019 року я зі своєю групою "Вільні крила" і прекрасної Джамалою записували музичний кліп "Крила". Jamala— Сусана Алімівна Джамаладінова, відома українська кримськотатарська співачка і актриса, народна артистка України. Крім того, ми дуже часто виступаємо на різних заходах які проходять в нашому місті.

Я люблю своє хобі воно приносить мені задоволення.

Єременко Анна

Мій квиток до успіху — малювання

У мене багато захоплень: я люблю ганяти на велосипеді і роликах, в'язати гачком і спицями, але найсерйознішим моїм захопленням стало малювання.

Я давно хотіла навчитися малювати і буквально 2 роки тому мені випав такий шанс - вдалося вступити до іЗОСТУДІЇ. Зізнаюся чесно, спочатку було важкувато впоратися з новим заняттям і інформацією, але через кілька років мені набагато легше. Я звикла до нинішнього колективу, хоча на початку цього навчального року мене перевели в старшу групу.

У іЗОСТУДІЇ ми вчимося не тільки правильно малювати, а й дізнаємося ще багато чого цікавого, наприклад, по темі портрет ми вчимо анатомію людини, хоча в школі будимо вивчати це лише в 8 класі.

Тут нас вчать малювати різними матеріалами: олівцями, аквареллю, гуашшю, акрилом, маслом, тушшю, а також правильно змішувати кольори, хто б міг подумати, що щоб утемнити колір в нього краще додати фіолетовий, а не чорний. Навчитися малювати я хотіла не тільки через те, що мені це дуже подобається, а ще тому, що хочу пов'язати з ним мою майбутню професію. Моя мама мене в цьому повністю підтримує. За час навчання я намалювала багато різних робіт, до речі, скоро ми будить писати портрети на полотнах.

Мені хочеться всім побажати не боятися пробувати свої сили в різних заняттях, головне, знайти те, що тобі до душі, в якому ти розчиняєшся .

Давиденко Поліна

Мій квиток до успіху - рукопашний бій

Мене звуть Нікіта, мені 12 років, я вчуся в сьомому класі, вже рік як захоплююся рукопашним боєм. Цей вид спорту мене дуже зацікавив, так як тут розвивається фізична сила, сила духу, сила волі і прагнення до перемоги.

Не дивлячись на те, що я займаюся не так давно у мене є свої, хоч маленькі, але успіхи. На першому своєму змаганні я зайняв друге місце, через три місяці на другому змаганні я зайняв перше місце. Цей вид боротьби вимагає багато зусиль не тільки фізично, але й розумово працювати доводиться не менше, що мені теж дуже подобається. Надалі я планую продовжувати займатися цим видом спорту і досягти в ньому великих успіхів.

Маліченко Нікіта

Наш квиток до успіху— кросворди

Успіх йде за активною молоддю. Ми вже почали свій шлях до успіху. Хоча б тим, що ходимо до школи. Це наш сектор суспільства, який веде нас у доросле життя, виховує терплячості та старанності у всіх сферах, а також надає можливість вже запозичити лідерські якості. Бути активним в школі – означає виконувати не тільки домашнє завдання, а також знаходити та використовувати творчі й підхід до завдань. Творчі завдання завжди супроводжуються занепокоєнням та потребують дуже багато сил, бо кидають виклик нашим вмінням. Але це не привід відступати. Починати можна з маленьких кроків. Легкі творчі завдання посилять бажання створювати все нові активності. В цій статті я розповім свій досвіт творчих завдань. На пій погляд починати потрібно з кросвордів.

По-перше, це дійсно не настільки складно як виглядає. Потрібен лише аркуш в клітинку, олівець та час. Ну, і звісно, без Інтернету та словників вийде не зовсім привабливо. Літературні вислови все ж таки звучать якісніше. А нам з Вами потрібен 100-відсотковий результат, згодні? По-друге, процес створення кросворду «затягує». Не встигнеш помітити, як вже створив кілька шедеврів, а день скінчився. Ось і нове хобі в нашу скриньку досягнень. Тим паче, виконавши таке цікаве завдання, можна отримати оцінку 11 балів навіть з геометрії. До речі, так я і зробив.

Також можна отримати бали в проекті «Вісник Мрії». Випробовуйте свої сили на актуальні для «Республіки Мрії» теми та публікуйте свою медіа творчість на сторінках сайту. Отже, як створити кросворд?

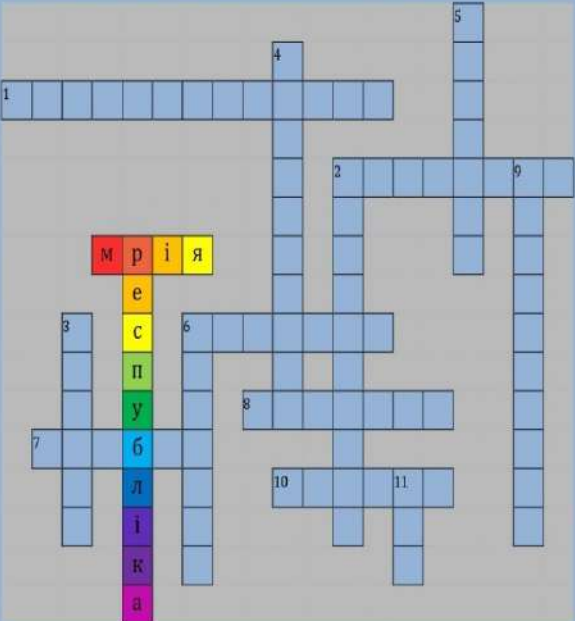
Спочатку оберіть тему.

Випишіть слова, які Ви хочете використати, у стовпчик на аркуші. Маленькій лайфхак: пишіть розбірливо для того щоб легше «сводити» літери між вертикалями та діагоналями. Далі беріть аркуш у клітинку, олівець і впишіть перше слово в центрі аркушу. Це для того, щоб додавати слова у будь-якому напрямі. Коли ви використаєте усі слова, пронумеруйте їх, на напишіть Питання або загадки до цих слів відповідно нумерації.

Залишилась справа в оформленні. Я оформлюю кросворди в Microsoft Word. Як це зробити можна дізнатися на уроках інформатики та в Інтернет-павутині. Легкої та активної всім творчості! Давайте змагатися кросвордами!

Орест Нікулін

Завдання для кмітливих від 7А

- За горизонталлю:
- За вертикаллю:
1. 8А

2. 5А

6. 7А

7. 9Б

8. 6Б

10. 7Б
2. 5В

3. 10А

4. 8Б

5. 9А

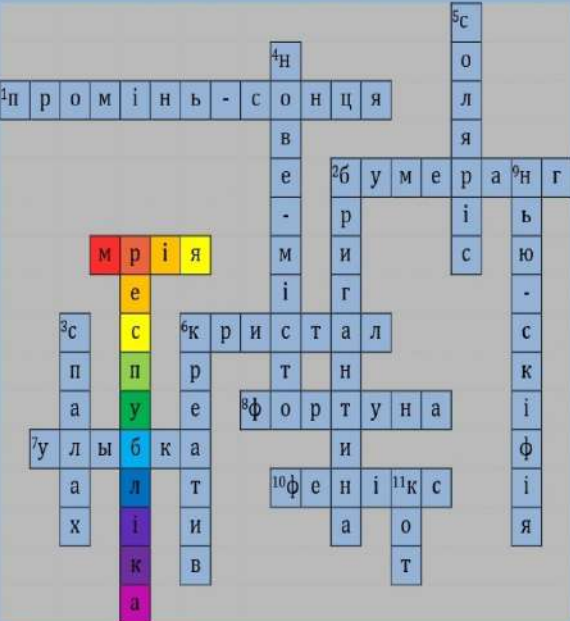
6. 6А

9. 11А

11. 6В

*Відповідь може містити два слова написані через «дефіс», наприклад, Республіка-Мрія – п'ятнадцять клітинок

ВІДПОВІДІ:

- Цікаві факти:
- Перші кросворди з'явилися в Англії в XIX столітті, були найпростішого виду і друкувалися в дитячих книгах-головоломках та періодичних виданнях.

А от у США з відповідальним ставленням кросворд перевтілювався в розвагу для дорослих складного рівня.

*Дата публікації Медіатеку 12.12.2019
Автор: Орест Нікулін

Мій квиток до успіху — хокей

Правилах хокейного життя

Я з самого мого дитинства мріяв грати у хокей. Справжня чоловіча гра. В бойових обладунках, ніби лицарі, гравці вміло «ганяють» по ковзанці. Я з превеликим задоволенням спостерігав матчі команд і все чекав можливості зайнятися цим захопливим видом спорту.

Тренуватися та грати у дитячій хокейній команді я почав з 11 років. І за два роки моєї кропіткої праці над собою я вже маю чим поділитися. Усім хто мріє досягти успіху у будь-якому виді спорту корисним буде дотримуватися деяких правил хокейного життя.

Щоб досягти успіху, треба багато працювати. Це найголовніше.

Звісно, необхідно, щоб був талант, схильність до гри в хокей. Так само як і в

будь-якій галузі. Наприклад, неможливо навчити музиці людину, яка не має слуху. Майте силу прийняти реальну оцінку своїх можливостей.

Габарити відіграють важливу роль. Відсотків на сімдесят успіх пов'язаний саме з ними. Але є і такі, які «беруть своє» за рахунок руху, вибухової швидкості. Так, все ж таки, кожен має шанс якщо стане найкращим у своїй справі.

У хокеї є «вільні митці». Але якщо вони нехтують командною грою - це погіршує їхню гру в хокей. Зараз таких стало менше, а раніше подібні гравці були майже в кожній команді. Наскільки б ти не був вмілим, генієм гри, без спільної та взаємної праці з командою ти погіршуєш показники.

Щоб побудувати дружний колектив, треба знайти загальний інтерес. Поставити завдання, яким буде пронизаний кожен. Потрібний ватажок, лідер. Також має бути хороша атмосфера, яка створюється, як правило, за рахунок досвідчених гравців. Булінгу немає місця в команді! Щоб розкрити талант, потрібен час. Треба давати хокеїстові ігрову практику. Для зростання вмінь, поступово додавали обертів: на одному етапі когось переграв, потім з четвертої ланки почав підніматися все вище і вище і доріс до першокласного рівня.

Найдовше розвиваються в своїй справі захисники. У них майже немає права на помилку, тому добре грають зазвичай вже досвідчені хокеїсти. Це відноситься і до воротарів. На відповідальному місці досвід та напрацьовані вміння – найважливіший навик.

В нашій команді є повністю нормальним приходити за порадою. Питання виникають про те, чому щось не виходить. І головне потрібно завжди говорити в очі те, що є насправді. Такий собі тренерський секрет. Якщо гравець тренера поважає - прислухається. І тоді у гравця все виходить.

Важливо прислухатися до порад

Нікулін Орест

Передвиборча програма кандидата на пост президента ДЮОЕО «Республіка Мрія»

Наша однокласниця Карпенко Марія подала свою кандидатуру на пост президента Республіки Мрії. Ми бажаємо їй перемоги та хочемо ознайомити вас з її програмою.

Школа партнерства: «Я, ти, він, вона – будемо дружня сім'я»

Давайте знайомитися, мене звати Карпенко Марія я вчусь у 7-А класі Запорізького навчально-виховного комплекс №19.

Я - рівноправний член великий шкільної родини. Школа - наш спільний дім: веселий, гомінкий, бурхливий, в якому ми проводимо значну частину свого життя. Тому я мрію, щоб кожен з нас – чи то учень, чи то вчитель, радо йшов до

школи, знаючи, що день буде чудовим та незабутнім колі справжніх друзів. Мені хочеться бути корисною рідній школі, саме тому і балотуюсь в президенти «Республіки Мрії».

Спільно зі своєю командою розробила передвиборчу програму, яка містить такі напрямки:

Громадянський

- популяризація здорового способу життя
- проведення тематичних заходів для учнів школи
- організація конференцій активів класу і школи
- скринька побажань

Навчання

- тематичні тижні
- збільшення фонду бібліотеки за рахунок дарування книг
- один раз в тиждень «День без домашнього завдання»
- день виправлення поганих оцінок

Довкілля

- благоустрій території школи
- проведення екологічних акцій з озелененням пришкільної території

Дозвілля

- організація ігор для учнів молодших класів
- проведення інтелектуальних батлів

Редколегія Кристал:

Т.П. Давиденко

П. Давиденко

В. Калашник

О. Нікулін

М. Карпенко

І. Мелешко